Ч. 125. Неділя 6 (19 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Kons. Korr. про парляментарні відносини. — Політичне значінє убийства ґен.-ґубернатора Бобрікова. — Российско-японьска війна).

„Konservat. Korr.“ доносить з Праги, що всї ознаки промавляють за тим, що судьба ческого сойму звязана тїсно з судьбою парляменту і що скоро сей буде розвязаний, то така сама доля стрітить і ческий сойм. Розходить ся ще лиш о то, щоби міродайні круги згодили ся і порішили, чи приступити вже тепер до розвязаня парляменту, чи зробити ще послїдну пробу і скликати его в осени, а відтак аж розвязати. За тими послїдувало би й розвязане ческого сойму. Нїмцї дуже би того хотїли, бо мають велику надію на нові вибори.

Убите фінляндского ґен. ґубернатора мусїло під теперішну пору зробити далеко глубше вражінє як коли небудь, бо оно в найприкрійшій для Росиї хвили стало ся голосним протестом против безвзглядного гнету і нищеня всякої свободи і самостійности тою системою і тими верховодами, які нинї запанували в Росиї. Бобріков був одним із найвиднїйших репрезентантів верховодячих нинї в Росиї людий. Кождий Фінляндець уважав ґен. Бобрікова за найбільшого гнобителя, котрий взяв ся з цїлої сили до дїла, щоби знищити всї свободи і права, які ще сей край мав до недавна в Росиї, задержавши свою автономію. Бобріков був вибраний на то, щоби знищити автономію краю. Коли фінляндский сенат не хотїв піддати ся новим законам войсковим, накиненим Фінляндиї з Петербурга, коли духовеньство не хотїло оголосити тих законів в церкві з амбони і коли навіть тї, що були обовязані до служби у войску, почали ставити опір і приходило часто до демонстраций на улицях, тоді одним почерком пера знесено фінляндску конституцию а ґенерал Бобріков став ґенер.-ґубернатором Фінляндиї в диктаторскою властию. Він і забрав ся з цїлою енерґією і безвзглядно заводити нові порядки. Цїла адміністрация краю, всї власти і суди зросийщено, фінляндске войско скасовано а із сенату усунено всїх непевних людий, а яко мову урядову заведено российску. Богато видних людий, фінляндских патріотів або вигнано, або замкнено до вязниці і взагалї всему роблено конець, що лиш могло чим небудь причиняти ся до скріпленя фінляндского патріотизму. Множество людий повтїкало до Швециї, і там поробили ся цїлі фінляндскі кольонїї. Ненависть до Бобрікова і российскої форми правлїня росла з кождим днем, аж остаточно проявила ся убийством, котре в теперішну пору стало ся подвійно грізним проявом, могучим піддати гадку якоїсь революциї.

Российска армія не має рішучо щастя. Удар за ударом спадає на ню. По програних битвах на мори слїдувала поражка коло Кюленчен, за нею друга велика коло Кінчу, відтак трета велика коло Телїчао, а тепер розійшла ся чутка про четверту велику поражку під Токурідзе, де армія ґен. Курокого мала побити корпус армії ґенерала Куропаткіна зложений з 13.000 людий. Потвердженя сеї послїдної вісти ще нема. Про битву під Телїчао так доносить ґен. Оку:

Дня 14 с. м. головний корпус японьский вирушив вздовж лінії зелїзничої двома колюмнами на північ і випер неприятеля з позиций займаних на всхід від Вафантіен. О 5 год. по полудни розпочало ся остріливане неприятельских позиций межи Люнванляо а Тафаншеном. По двогодинній борбі артилериї занято лінію Фантіятун-Тіногоцан Одна колюмна японьска непокоїла праве крило неприятеля, призначене до критя рухів прочої армії. Сили російскі сконцентроване на лінії Таняхон-Нагізелїк виносили 2 і пів дивізиї розставлені коло Люнванляо. Дня 15 над рано приступлено до атаку. Головна сила японьскої армії посувала ся

---

13)

БЕЗ МОВИ.

(З российского — *Володимира Короленка*.)

(Дальше).

XVII.

Наслїдок того був такий — з причин, які ми пізнїйше розкажемо — що Матвій Лозиньский з Лозищ став на цїлі два днї найславнїйшим чоловіком міста Нового Йорку і кождий его крок в тих двох днях був як найточнїйше слїджений. Насамперед бачено якогось чоловіка, що ішов одітий в цїлком білій одежи через четверту дїльницю, відтак пійшов він в напрямі як до бруклїньского моста і ішов довший час в ту сторону. Видавало ся, що его тягне туди, де було більше житя і руху. На розї Бродвею і якоїсь бічної улицї вступив він до одної пекарнї і показуючи на величезний кусник хлїба, простягнув до властителя, якогось Нїмця, розвернуту долоню з кількома штуками монет. Він говорив ще щось до купця, а коли той видав ему решту, вхопив его руку і приблизив ві до своїх уст. Купець вирвав від него руку і обернув ся до инших гостий. Той чоловік задержав ся, поглянув сумно на купця, пробовав ще раз поговорити з ним, а відтак махнувши безнадїйно рукою, вийшов на улицю.

То було о годинї, коли виходили вечірні ґазети. На малій площи, недалеко від величезного будинку часописи Tribune, черпав якийсь дивезний чоловік воду з басену кирницї і пив ві жадно, не зважаючи на те, що в бруднім басенї плавали два малї уличники і нуряли ся за мідяними і нїклевими монетами, які їм в жарту кидали перехожі. Безлїч хлопців-розношувачів ґазет, що ждали на появлене вечірного числа і між тим хотїли пронести якось час, подїлили свою увагу між нурцями і дивно одїтим чоловіком, котрого обсипували всїлякими насьмішливими словами. В тій самій хвили переходив площею ґазетярский репортер і ілюстратор і нарисував собі то, що бачив в своїй книжцї. Коли би той джентльмен був причував що небудь з будуччини, то без сумнїву був би свій рисунок зробив о много точнїйший. Але насамперед він дуже спішив ся і мусїв тому докінчувати рисунок з памяти, а по друге его змилили тї два уличники-нурцї, яких він зачислював до родини чужинця. Вкінци він не знав добре, що зробять з рисунком, бо той дивний чужинець не умів ему відповісти на найзвичайнїйші питаня.

— Your nation? — спитав репортер, гадаючи, що довідає ся о походженю Матвія.

— Як я найду містера Борка? — відповів той.

— Your name?

— Він тут..... десь недалеко..... має свою гостинницю. Наш земляк.. могилївский жид.

— Hob do yon like this kountry? — То значило, що репортер хотїв знати, як Матвієви сподобало ся тут в Америцї, питанє, яке після розуміня репортера, обовязані були розуміти всї чужинцї...

Однако чужинець не відповідав, лише глядів на ґазетярского джентльмена так сумовито, що тому аж ніяково стало. Перестав питати, поклепав Матвія заохочуючо по плечи і сказав: — Very well! То щастє для вас, що ви сюди приїхали. Америка то найлїпший край на сьвітї, а Новий Йорк найлїпше місто в Америцї. З ваших любих дїтий станут тут ще цїлком образовані люди. Мушу лиш на то звернути вашу увагу, що наша полїция не любить, коли хто в міских басенах купає дїти..

Відтак „з талантом врожденим тому джентльменови“ прикрасив на рисунку свитку Лозівця кількома видуманими кривульками, злучив его дику, нечесану і нестрижену бороду з косматою шапкою в одно і під впливом якоїсь наглої думки нарисував ще стяжку довкола тої чудацкої голови. Ріст Матвія збільшив о чверть ліктя, а коло его ніг помістив обох тих уличників, що плавали по басенї, котрим надав лиця подібні до їх мнимого родича.

До того всього додав поспішно підпис: „Дикий, що купає свої дїти в басенї при улици Бродвей“.

Сховавши книжку до кишенї і не думаючи о тім, коли спожиткує свій рисунок, побіг репортер скоро до редакциї.

Саме в тій хвили виходила вечірна часопись і цїла увага всеї публики зібраної на площи звернула ся на малий бальков редакциї „Трибуни“. На той бальков вийшли люди з цїлими стиртами часописи, відбирали від хлопців, що товпою глотили ся на долинї, їх марки і кидали їм за те пачки ґазет. За яких двайцять хвиль всьо минуло. Сотки хлопців розлетїли ся у всїх напрямах з десятками тисячів ґазет а їх пронибаючі голоси, захвалюючі ґазету, лунали голосно по великім містї.

в двох кольонах. О 9 год. рано ліва кольонна стрітила ся з головною армією, а в полудне наступило получене з кавалериєю. В той спосіб окружено неприятеля коло Телічао і о 3 годині змушено его втікати на північ. — Наші страти — пише ґен. Оку — не доходять до 1000 людий. О скілько доси звістно, здобули ми прапори і 14 скорострільних пушок. До неволі взяли ми 300 Росиян, межи котрими знаходить ся командант 4 полку стрільців. Більше як 500 ранених і убитих Росиян покрило поле борби. Японьскі патрулї виділи, як неприятель машерував в сїй битві під японьскими прапорами. В той спосіб обманено японьску артилєрию, котра хвилями переставала стріляти.

Новинки.

Львів дня 18-го червня 1904.

— **Вписи до I кл.** приватної женьскої гімназиї з правом публичности у Львові (при Хорущині 17—19, в домі нафтовім) відбудуть ся в реченци передферияльнім в днях 27 і 28 червня від 3—5 год. пополудни в канцелярії заведеня. Іспит вступний до I кл. відбуде ся в пятницю дня 30 червня від год. 3 попол. Іспити приватні з I і II кляси (отже яко вступні до II-ої і III-ої) відбудуть ся дня 4 липня, письменний від год. 8 рано, устний від год. 3 пополудни.

— **Засуд на смерть.** Передвчера покінчила ся в Перемишли карна розправа против Фр. Пельца і Якова Земби о скритоубийчий морд, виконаний на арендарях Енґлях в Хлопицях. Обох обжалованих засуджено на кару смерти через повішене. Перший має бути повішений Пельц. Оборонці внесли відклик.

— **На спеку і посуху** жалують ся рільники в цілім краю. Головно відчувають то нове нещасте дрібнїйші рільники. Ще добре держить ся лише озимина; ярі збіжа марніють, бо їх розвій цілковито здержаний. Бараболї і капуста цїлком не удадуть ся, бо пропадають в розпаленій земли. В богато околицях капусти цїлком не саджено, бо земля була немов розпалений попіл. Паша для худоби по луках вигоріла. Одним словом, коли й дальше не буде дощу, грозить хліборобам від посухи нещастє.

— **Син „бога води“.** До одної львівскої реставрациї при ул. Ягайльоньскій прийшов онодї вечером якийсь чоловік і велїв подати собі їду і напиток. Гість той їв з великим смаком, а й не малу спрагу мав, бо випив поважну скількість пива. Але коли прийшла хвиля платити, гість дуже здивував ся і спитав з обуренем: Щож ви хочете, аби син бога води, польского, руского, німецкого і француского платив вам. — Кельнер вправдї налякав ся тільких богів в одній особі, але аби довідати ся щось близшого, завів „бога“ на поліцию. Тут виявило ся, що назвище властиве того бога гласить: Михайло Воробець. Він родом з Рогатина, де був денним зарібником. З Рогатина дістав ся до заведеня для божевільних в Кульпаркові, звідки перед недавним часом випущено его як „цілком“ виліченого. — Коли на поручене комісаря поліциї хотїв поліцийний вояк забрати Воробця до арешту, нещастний чоловік сказав з поповагою: „Не замикайте до арешту бога води, бо буде потоп у Львові...“ Треба було вмовити в Воробця, що пійде на нічліг до готелю, аби дав ся відвести.

— **Страшний пожар** лютив ся дня 14 с. м. в Кристинополи, сокальского повіта. Огонь вибух о годині 7-ій вечером і знищив звиж 90 домів. Цїле передмістє коло зелїзниці і улиця Шевска згоріли майже цїлковито. В полуміни утратило жите 3 дітий. Огороди знищені, сади і дерева стоять без листя і обсмалені.

— **Самоубийство професора.** Вчера около 9-ої години вечером кинув ся з балькону другого поверха професор школи реальної у Львові Йосиф Мадей, мешкаючий при Курковій улици ч. 35. Візване поготівле товариства ратункового сконстатувало велику рану на голові, зломане обох рук і лївої ноги і сильне потовчене цїлого тїла. Нещастного по заосмотреню перевезено до загального шпиталя. Стан его не дає надії на удержане при житю. Причиною самоубийства має бути нервова недуга, котра в наслїдок надмірної працї, помимо лїкарскої помочи, розвивала ся в послїдних часах дуже скоро. — О годині 10-ій в ночи професор Мадей помер в шпиталі.

— **Украдений кінь.** Повідомлено львівску поліцию, що п. Л. Боровскому з Новосілки кардинальскої украдено 3-лїтного расового коня каштановатої масти, вартости 1000 К.

— **Значна крадїж.** Нинїшної ночи обікрали злодії львівского адвоката дра Дзендзелевича на кількасот корон.

— **Нещастна пригода.** З Сянока доносять: В тутешній каварни Corso вибухла вчера бензина, при чім погиб ґімназияльний ученик Гопфінґер, 3 особи потерпіли тяжкі рани, а 10 легкі попареня і рани. Властитель каварнї Гопфінґер умирає в шпитали. Львівский аґент Зусман, вискочивши з вікна I поверха, зломив ногу.

— **Пожари.** З Золочева доносять, що в четвер над раном вибухнув огонь в жидівскім домі при ул., яка веде до Сасова. Згорів лише дах. На щастє не було вітру, бо в противнім случаю могло прийти до великої катастрофи. Названий дім стояв між старими жидівскими домами, побиваними перегнилими драницями, а недалеко находить ся войсковий магазин соломи і сїна, що було би не малим жиром для огню. Скора поміч пожарної сторожи і близькість води помогли до погашеня огню. — В Петербурзї згорів онодї лїтний театр „Олімпія“. На щастє огонь повстав коло 1 год. в ночи, коли як-раз вийшла вже публика. Театр згорів цїлковито.

— **Убитий електричною струєю.** З Якобен на Буковині пишуть: Михайло Гайк, ученик народної школи, переходячи в дорозї до школи через шлях електричної зелїзниці, пошпотав ся та, щоби не впасти, вхопив ся дроту електричного проводу. Переплиаюча електрична струя убила нещасного хлопчину на місци.

— **Росийскі дезертири.** Поліция в Кракові придержала онодї на тамошнім зелїзничім двірци двайцять кількох жидів в віцї від 18 до 40 лїт. Суть то новобранцї і резервісти, що утїкають перед мобілізациєю з Росиї. Придержані говорять, що подорожують зовсїм леґально і їдуть до Америки, де знаходять ся їх родини. Походять з ґуберній житомирскої, подільскої і маньскої.

† **Помер** о. Іван Сологуб, парох в Неслухові, буского декана, дня 16 с. м. в 50-тім році житя, а 25-тім сьвященьства.

На площи перед редакциєю не полишив ся нїхто крім нашого Лозівця і двох уличників, котрі вибирали з басену послїдні монети. Але вскорі приступив до них ще якийсь високий пан, в цивільній одежи, в великім, сїрім, подібнім до шелома капелюсї на голові і з короткою паличкою в руцї, в роді гетьманьскої булави, що була прикрашена пестрим шнуром і тороками.

То був поліцияит Гопкінс, личність добре звістна в цїлім Новім Йорцї. Поліцияит Гопкінс, як звіщали ґазетярскі донесеня, з котрих я ту часть моєї віродостойної історії виймив, був перше досить зручним боксером, на котрого високо закладали ся. Але в послїдних лїтах лучились єму всїлякі погані, получені з тим званєм пригоди, а одна з его поражок покінчила ся розбитєм его носа, що вимагало довгої лїкарскої опіки. То спонукало містера Гопкінса змінити своє занятє. Єго фізичні прикмети і любов до сильних вражінь подїлали рішаючо на его вибір і він жертвував директорови поліциї свої услуги як поліцияита. Само собою розумів ся, що услуга була принята дуже радо, бо настали дуже не спокійні часи: страйки і збори робітників без занятя — котрі, як говорено, наплили до Америки в наслїдок завистної аґітациї заграниці — множили ся чим раз більше, а то всьо отвирало широке поле дїяльности для вроджених талантів містера Гопкінса і его любови для менше або більше сьмілих вправ тїлесних. Тяжка палиця з ясеневого або дубового дерева дає й без того поліциянтови рішучу перевагу над кождим боксером і імя містера Гопкінса можна було знов часто вичитувати в місцевих часописах. „Звістний з надмірного уживаня палиці поліцияит Гопкінс“ — так писали про него робітничі часописи. Зате замічували инші повні одушевленя, що „палиця Гопкінса танцювала, як все, здорово по головах тих проклятих анархістів“.

Случай хотїв, що дороги славного поліцияита і бідного Лозівця два рази зійшли ся. Перший раз стало ся то як раз при кирници з басеном, о котрій була бесїда. Містер Гопкінс переходив, як все, гордо і поважно і бавив ся ідучи своєю палицею, коли его уважний погляд спинив ся на дивній появі незвістного чужинця. „Але що він не бачив ніяких прав них причин, аби лично вмішати ся“ — так пізнїйше оповідав містер Гопкінс ґазетярским репортерам — „то постановив наблизити ся лише на те, аби его близше розглянути. Але тут зачудовав его чужинець своїм незрозумілим поведенєм, коли бо здоймив з голови своє чудацке накрите — після всякої імовірности зроблене з баранячого кожуха — зігнув ся цілим тїлом так, що его голова була в рівній лїнії з поясом містера Гопкінса і тут вхопив его за руку та не знати чого наблизив єї до своїх уст! — Гопкінс не може на певно казати, що чужинець хотїв его укусити в руку, але не може того й рішучо заперечити“.

То питане полишило ся невиясненє, бо в тій самій хвили на поверхни басену виринули нагле голови обох уличників. Они на вид Гопкінса занурили ся, а тепер знов появили ся, гадаючи, що він вже перейшов. То було вже очивидне нарушене публичного ладу. — Поліцияит вхопив сейчас обох хлопців за ковнїр, підніс їх високо до гори і став ними трясти, немов би то були дві мокрі шматки. Єго вигляд був грізний і приказуючий і саме в тій самій хвили перебігав звістний вже нам репортер знов через площу. Він задержав ся, нарисував скоро побіч стати Лозівця в своїй книжочцї ще й містера Гопкінса з обома малими дикунами і написав під рисунками:

„Поліцияит Гопкінс заявляє дикому, що купанє дїтий в міских басенах після прав того краю недозволене“.

Відтак сховав свою книжку до кишенї і побіг просто до воза трамваю, аби ще завчасу прибути до якогось пожару в місті. В его голові уложив ся вже плян цїлої статї: „Як звістно, наше місто, найбільше на сьвіті, притягає до себе виходців з найдальших країн. Онодї мали ми нагоду придивити ся, як один з тих диких“ і т. д.

Ваґон міского трамваю повіз талановитого чоловіка разом з его статею; але містер Гопкінс поставив обох хлопців на землю, дав кождому з них серед сьміху перехожих по однім легкім ударі і обернув ся відтак до чужинця. Дуже можлива річ, що містерови Гопкінсови було би лїпше удало ся розпізнати народність чужинця, так само як і питане, „як єму той край подобає ся?“ — може би діждало ся вдоволяючої відповіди, а може навіть Матвій був би ще того самого вечера опинив ся в обіймах Дими, що глядаючи его бігав з Паддім по цїлім місті — коли би в тім часї, як містер Гопкінс був занятий хлопцями, Лозівець не був віддалив ся.

По цїлім виступі Гопкінса зрозумів він, що то мусить бути поліцияит і то ще такий, що не знає жарту. І та думка потягнула за собою зараз другу — іменно він пригадав собі, що его пашпорт лишив ся в гостинници містера Борка.... А що він не знав, що в тім краю люди навіть не мають понятя о тім, що то є пашпорт, то зимний піт виступив єму на чоло. Спершу відступив ся трохи, відтак ще дальше, а вкінци — як у нас каже ся — взяв ноги на плечі і пійшов чим скорше, не оглядаючи ся. З тяжкою думкою, що він тепер до того всього став ще й безпашпортним волоцюгою в тім краю, вмішав ся між товпу людий Бродвею.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові дня 17 червня:** Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·75 до 9·— ; жито 6·20 до 6·40; овес 5·50 до 5·80; ячмінь пашний —·— до —·— ; ячмінь броварний 5·50 до 6·— ; ріпак 8·50 до 9·— ; льнянка —·— до —·— ; горох до вареня 7·50 до 10·— ; вика 5·25 до 5·50; бобик 5·25 до 5·60; гречка 7·— до 8·— ; кукурудза стара 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·— ; конюшина червона —·— до —·— ; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·— ; тимотка —·— до —·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 18 червня. Процес против 13 обжалованих членів страйкового комітету зелізничого закінчив ся увільненем всїх обжалованих.

Ґлесґо 18 червня. Японія купила за 21.000 фунтів штерлїнґів корабель „Кіркдале" містоти 2873 тон.

Петербург 18 червня. (Урядове донесене з Гельзінґфорса). Ґенерал-ґубернатора Бобрікова відводив завсїгди аж до брами сенату адютант. Одвічальність за безпечність Бобрікова в будинку сенату, до котрого поліциї не вільно входити, переходила на сам сенат. В день замаху Бобріков попращав ся коло брами будинку з адютантом і доньками, котрі его також відводили. Дверник будинку відводив Бобрікова аж до сходів а не видячи нїкого чужого, вернув назад до брами. Коли Бобріков ішов коритарем другого поверха, роздав ся вистріл. Вже по замаху зайшов Бобріков сам до засідань. Тимчасом прийшов дверник перший на поміч. Вивовник замаху застрілив ся в брамі сенату. Шавман, котрий минувшого року був арештований за участь в розрухах з нагоди покликаня рекрутів, полишив лист, в котрім каже, що не мав спільників і дїлав з власної волї. Для 23 с. м. мав зібрати ся сенат, щоби ухвалити скликане сойму. В містї спокій. Управу справ урядових обняв в заступстві Бобрікова ґенерал Турбін.

Нючван 18 червня. Втїкачі, що тут прибули, розповідають, що Японцї висаджують значні сили сухопутного війска о кілька миль на полудне від Каічу і що на полудневий захід від того міста відбула ся завзята борба.

Токіо 18 червня (Урядово). Ґен. Курокі доносить: Відділ японьскої армії заняв місцевість Гваґер положену о 65 миль (анґл.) на північний всхід від Квантен. Російскі сили в тій місцевости виносили 300 вояків і 300 Хунзузів. Японцї не мали нїяких страт. Страти неприятеля не звістні. По вилогах російских вояків взятих в неволю розпізнано, що належать до 15 сибірского полку піхоти.

Токіо 18 червня. Бюро Райтера доносить: Владивостоцку ескадру було нинї видко о пів до 6 год. рано у західнім в'їздї до проливу Цуґара.

Токіо 18 червня. (Урядово). Над раном дня 15 с. м. звявила ся владивостоцка ескадра зложена з великих кружляків „Ґромобой", „Рюрік" і „Россія" в корейскім заливі і затопила кілька японьских кораблїв перевозових. Перевозовий корабель Мітешімару затонув а із залоги мало хто виратував ся. З корабля „Садомару", котрий, хоч поцїлений торпедом, не затонув, уратувала ся більша часть залоги. Про корабель „Ізумімару" не звістно нїчого.

НАДІСЛАНЕ.

Окуліст

Др. Ярослав Грушкевич

ординує при ул. Личаківскій ч. 19а

від години 11—12 рано і від 4—5 пополудни.

XVIII.

Тут усьміхнула ся Лозівцеви ще раз надія. Коли він так ішов улицею, діткнув хтось легко і приязно его рамени. Перед ним стояв мурин і промовив щось до него, показуючи на столець, що стояв побіч на хіднику. Чорне, блискуче лице, червоні уста, білі очи і кучеряве, вовнисте волосє того чоловіка видали ся Матвієви майже знакомими. Він навіть гадав, чи не буде то один з тих непотребів, що в дни їх приїзду до Нового Йорку бігли за ними улицею? Але чого єму тепер треба? Може він пізнав Матвія, може знав Борка і Диму, може бачив, що они глядають его по цїлім містї і взивав его тут заждати, доки він не пішле кого за Матвієвими приятелями?

І справдї коли Матвій сїв, сказав мурин кілька слів до свого хлопця, а той відтак нагле щез. Очивидячки побіг, аби привести Борка або Диму. Урадуваний кивнув Матвій муринови головою. Лице чорного чоловіка незвичайно сподобалось єму тепер; очи були такі лагідні і сумні, уста такі приязні. Правда що був чорний і поганий, але за те добродушний і привітливий. Він також кивнув до Матвія головою, сїв коло его ніг і нараз прийшло єму щось до голови вичистити Матвієві чоботи, заки не верне хлопець. Матвій не хотїв спершу пристати на се, але відтак погадав, що кождий край має свій звичай і що мурин міг би остаточно обидити ся, коли би він на те не позволив. Тому згодив ся на жадане привітливого чоловіка, тим більше, що его чоботи в часї дороги цїлком були порудїли. Мурин тер з однакою вічливостию Матвієві чоботи своїми щітками, накладав чорнило, плював, хухав і тер на ново. За кілька мінут були чоботи як зеркало. Матвій кивнув головою і розсїв ся вигіднїйше на кріслї, але мурин взяв его за рукав і показав вказуючим пальцем правої руки на свою лїву долоню. Матвій зрозумів, що мурин просив, аби єму що дати, встав і сягнув до кишенї.

— То варта — сказав голосно. — Справдї варта. За таку услугу можна Бог знає що дати.

І він виймив дві монети з кишенї. Мурин взяв лиш одну.

— Бери — сказав Матвій добродушно.

Мурин похитав головою. „Але то честний нарід" — погадав Матвій і хотїв знов сїсти на столець, але в тій самій хвили сїв на него якийсь пан а рівночасно вернув хлопець і приніс муринови склянку пива. Мурин випив пиво, а хлопець почав чистити чоботи Американцеви. Матвієви волосє встало на голові.

— А Дима і Борк? — спитав обертаючи ся до старого мурина.

Той обернув ся, поглянув на Матвія, показав на его чоботи і сказав:

— Well.

Матвієви пригадало ся пояснене Дими. Well то значить „дуже добре." Де тут що доброго? Ах, проклятий! Він хоче тим сказати, що мої чоботи добре вичищені. Більше він нїчого не хотїв....

„Собака ти, чорна собака" — погадав з огірченем. — „А я надїяв ся на тебе, як на приятеля, як на брата... як на рідного батька! Ангелом Божим видав ся ти менї. А замість того — ти лиш чоботи менї вичистив"....

І бідний чоловік пішов дальше. Его чоботи були ясні як зеркало, але в его души було ще темнїйше як перше.

(Дальше буде).

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).